

РЕНАТО ВУЈАКОВИЋ

БИТИ ПЕСНИК*

1.

то је да те сваког часа
на ма ком месту
може заробити психо-расклапајуће поље песме
у коме ће се руке
тек тако
ничим изазване орловски размахати
да одлете
далеко далеко од тебе

да си кадар да препознаш
и пратиш
стоуглу фрагментарност тренутка
у ком камену
у којој влати се
камелеонски учаурила стварност
и који се то безугло изговорени облик
у светлости песме бестрагом расплинуо

да си увек довољно будан
да разумеш распоред
геометријску мелодију
крмељиво изниклих пупољака јасенове гране
спреман
да кроз бистромлазно певушење стварности

* Циклус из збирке *Обезбојено истином*.

генетски прецизно вратиш
сваку мраком дотакнуту ствар
на њено архетипско свет(л)о место

2.

да данима
шћућурен ћутиш
у слепом завијутку уха
што чаробњачки изводи
из четворостране стварности

да зуриш
оком које апсорбује прокрвљену визију
као огледало одраз
дубоко
потпуно
бешумно
беживотно

препознаш најзад
да тренутак
када настаје песма
исти је оном
када зрак светлости
праском тишине удари у тело
опцртавши му сенку

3.

да гледаш
како речи тону у тебе
и како неизговорене
непомишљене из тебе ветре

растворене у ваздуху
развејане као полен
као пепео
немушто згуснувши стварност
до пројаве стиха

тог који се удише
који се види без гледања
од ког се тек ћутке
у тами
постаје песником

4.

да где наиђеш на песму
одмах ти сине
то је
хијероглифски нерастумачен траг несанице
рецимо

нешто што се месецима
безвучно акумулирало
што је у подребрици
као пимпетом докапавало

или
да је то оно што с крвљу и жучи
пљусне на хартију
попут праћакнутог шарана
да с калиграфски китњастог отиска му крљушти
важни радозналац
звездозналачки гата

или је
можда
флуоросцентни анђео
подлегао меланхолији и гравитацији
метеорски сударен са земљом
на том месту распрунут
оставио у нереду
дивиргентне прамичке
испаравалог флуида

прчки прах графеме
отисак шаре
с крила тек васкрслог лептира